

Arrest

**nr. 173519 van 23 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 16 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2016 en uitgesteld tot 23 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Vincent NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Charlotte NUSSEN, die loco advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 mei 2015 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Op dezelfde dag wordt tevens een inreisverbod aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 29 september 2015 wordt verzoeker veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Kortrijk, wegens diefstal met braak.

Op 5 november 2015 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst, onder meer wegens diefstal met braak en bendeforming.

Bij beschikking van 29 maart 2016 van de raadkamer wordt verzoeker in vrijheid gesteld onder voorwaarden en mits betaling van een borgsom.

Op 16 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer (1):

naam: M.

voornaam: A.

geboortedatum: 24/07/1986

geboorteplaats: LEZHE

nationaliteit: Albanië

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten en wordt zij gerepatrieerd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Betrokkene werd van 05/11/2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en deelname aan bendeforming. Feiten waarvoor hij eventueel kan veroordeeld worden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan bendeforming, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot wanbedrijf feiten waarvoor hij op 29/09/2015 door de correctionele rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis effectief.

☐ 12° *wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 29.09.2015. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: *er bestaat een risico op onderduiken*

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

☐ artikel 74/14 §3, 3°: *de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Betrokkene werd van 05/11/2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en deelname aan bendeforming. Feiten waarvoor hij eventueel kan veroordeeld worden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan bendevorming, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot wanbedrijf feiten waarvoor hij op 29/09/2015 door de correctionele rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis effectief.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 29.05.2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 29/09/2015. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verblijft reeds sedert 23/11/2014 in het Rijk.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene werd van 05/11/2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en deelname aan bendevorming. Feiten waarvoor hij eventueel kan veroordeeld worden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan bendevorming, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot wanbedrijf feiten waarvoor hij op 29/09/2015 door de correctionele rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis effectief.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend verblijfsadres

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 29.05.2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 29.05.2015. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

In de vragenlijst die betrokkene op 29/09/2015 en 06.11.2015 ingevuld heeft, heeft hij verklaard familieleden in België te hebben. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan bendevorming, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot wanbedrijf feiten waarvoor hij op 29/09/2015 door de correctionele rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis effectief en werd van 05/11/2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en deelname aan bendevorming.

Gezien de gepleegde feiten bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen de betrokkene die de regels niet respecteert

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Vasthouding

(...)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.1.2.. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

2.2. Over de vordering tot schorsing

2.2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich heden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de

vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.2.3.2.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het gezag van gewijsde (artikel 23-27 Ger.W. en artikel 4 V.T.SV), van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing onverenigbaar is met de beschikking van de raadkamer te Leuven van 29 maart 2016.

In deze beschikking wordt aan verzoeker de volgende voorwaarden opgelegd:

- het hebben van een vaste woon- en verblijfplaats op het adres in Lier,
- de verplichting om zich aan geen enkele proceshandeling, en gevolg te geven aan alle uitnodigingen en de medewerking te verlenen aan het gerechtelijk onderzoek;
- België niet verlaten zonder toestemming van de onderzoeksrechter;
- een contactverbod

De bestreden beslissing schendt het gezag van gewijsde van de beschikking aangezien de beslissing verzoeker niet toelaat om de voorwaarden opgelegd in de beschikking na te leven. Bovendien wordt de zorgvuldigheidsplicht geschonden welke de overheid de verplichting oplegt om rekening te houden met alle gegevens en omstandigheden van de zaak. De overweging in de bestreden beslissing dat het *“voor betrokkene mogelijk is om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België”* houdt geen rekening met het opgelegde inreisverbod en is een louter hypothetische overweging.

2.2.3.2.2. Beoordeling

In de mate waarin verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing ingaat tegen een beschikking van de raadkamer inzake zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling, wordt het volgende opgemerkt:

Op 16 augustus 2016 is bij beschikking van de raadkamer verzoeker doorverwezen naar de correctionele rechtbank voor de feiten waarvoor hij in voorlopige hechtenis was. De Eerste substituut-procureur des Konings verklaart in een mail van 22 augustus 2016 gericht tot de verwerende partij dat de onderzoeksrechter aldus van haar onderzoek werd ontheven. Verder verduidelijkt de Eerste substituut-procureur des Konings dat bij de verwijzing van verzoeker naar de correctionele rechtbank door de raadkamer op 16 augustus 2016 de voorwaarden waaronder hij op 19 juli 2016 in vrijheid werd gesteld, door de raadkamer niet bij afzonderlijke beschikking werden gehandhaafd overeenkomstig artikel 36, §2 Voorlopige Hechteniswet. *“Vermits er geen afzonderlijke beschikking tot handhaving van de voorwaarden door de raadkamer bij verwijzing naar de correctionele rechtbank werd genomen, heeft dat tot gevolg dat de voorwaarden opgelegd op 19 juli 2016 vervallen zijn”*, zo verklaart de Eerste substituut in het mailbericht van 22 augustus 2016.

De aangevoerde schending van het gezag van gewijsde van de beschikking van 29 maart 2016 en van de zorgvuldigheidsplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Waar verzoeker meent dat de overweging in de bestreden beslissing dat het *“voor betrokkene mogelijk is om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België”* een louter hypothetische overweging is nu verzoeker onder een inreisverbod staat, kan hij niet worden gevolgd. Verwerende partij merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker met toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, zodra gevolg werd gegeven aan de terugkeerverplichting- vanuit het land van herkomst een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod kan indienen. Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden dat het hem onmogelijk zou zijn om lopende het strafonderzoek terug te keren naar België.

Het eerste middel is *prima facie* niet ernstig.

2.2.3.2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de formele en materiële motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de artikelen 74/14, §3, 3° en 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing overweegt dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Voor de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet is evenwel vereist dat verzoeker een gevaar is voor de

openbare orde én de nationale veiligheid. De bestreden beslissing bevat geen motief dat verzoeker een gevaar is voor de nationale veiligheid.

2.2.3.2.4 Beoordeling

Artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet betreft de mogelijkheid om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. *In casu* motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing dat aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan op grond van de artikelen 74/14, §3, 1°; 74/14, §3, 3° e, 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker kritiek uit op de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet doet hij geen afbreuk aan de twee andere motieven, met name artikel 74/14, §3, 1° en 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet. Het risico op onderduiken en het feit dat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, worden niet betwist door verzoeker. Zodat de beslissing voldoende ondersteund wordt door de motieven op grond van artikel 74/14, §3, 1° en 4° van de vreemdelingenwet. Bijgevolg wordt de schending van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht niet aangetoond.

Het tweede middel is *prima facie* niet ernstig.

2.2.3.2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de formele en materiële motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de artikelen 74/14, §3, 3° en 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, van artikel 6.2 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 14.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (BUPO).

Verzoeker betoogt dat de motivering in de bestreden beslissing inzake het gevaar voor de openbare orde niet afdoende is. Het is enkel gesteund op het bestaan van een aanhoudingsmandaat en de beslissing gaat flagrant voorbij aan de beschikking van de raadkamer te Leuven en de daarin opgelegde voorwaarden.

2.2.3.2.6 Beoordeling

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Artikel 14.2 van het BUPO-verdrag heeft betrekking op burgerrechtelijke en strafrechtelijke procedures zodat de schending ervan *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd.

De bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat verzoeker reeds door de correctionele rechtbank te Kortrijk werd veroordeeld wegens verschillende strafrechtelijke inbreuk. Dit wordt niet betwist. Op 5 november 2015 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens nieuwe inbreuken op de openbare orde. Gelet op het feit dat verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld wegens verschillende inbreuken en nadien opnieuw onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, heeft de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze geacht dat verzoeker de openbare orde kan schaden. In tegenstelling tot verzoekers bewering is het motief in de bestreden beslissing aldus niet beperkt tot de enkele verwijzing naar het aanhoudingsmandaat. Wat de beschikking betreft wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel en de vaststelling dat verzoeker niet aantoonde dat de voorwaarden zoals vastgelegd in de beschikking van de raadkamer nog steeds gelden.

Het derde middel is *prima facie* niet ernstig.

2.2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker betoogt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing obstructie van de rechtsgang en het strafonderzoek oplevert, alsook een flagrante miskennis van de beschikking van de raadkamer.

Wat de beschikking van de raadkamer betreft wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel en de vaststelling dat de voorwaarden die door de raadkamer werden opgelegd voor de invrijheidstelling vervallen zijn. Er kan geen obstructie van de rechtsgang worden weerhouden nu niet is aangetoond dat de persoonlijke verschijning van verzoeker vereist is en hij zich niet kan laten verdedigen door zijn advocaat. Bovendien kan verzoeker, zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk is vermeld, teneinde te voldoen aan het gerechtelijk dossier en mits hij over de nodige identiteitsdocumenten beschikt, terugkeren naar België. Ten slotte merkt de Raad op dat de Eerste substituut-procureur des Konings in een mail van 22 augustus 20106 uitdrukkelijk bevestigd heeft geen bezwaar te hebben tegen een repatriëring van verzoeker.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizendzestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr., A. DE BONDT

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.DE BONDT

N. MOONEN